

[Peter Larsen.]

vor sygekasselovgivning, en reform, der bliver til fordel for hele sygekassesagen, en sag, der stadig er en væsentlig faktor i hele vor sociale lovgivning.

Clara Munck: Den konservative folketingsgruppe er meget tilfreds med, at socialministeren i sin fremsættelsestale understregede, at nok er han her i stand til at fremsætte et lovforslag, der, hvis det vedtages, vil medføre forbedringer, men at regeringen også deler ønsket om, at bl. a. dagpenge skal sættes i forhold til det aktuelle indtægtstab. Vi havde jo også forleden, som det allerede er sagt, en drøftelse angående sikring under sygdom. Vi er jo alle enige om, at vi gerne skulle nå den størst mulige sikring, men vi er i vor gruppe til gengæld også enige med socialministeren i, at det, der er mulighed for i dag, stort set er det, socialministeren har taget med i sit lovforslag.

Hvad angår karenstiden, ligger vort standpunkt nærmest midt imellem de to tidligere taleres standpunkter. Jeg forstod, at hr. Niels Mørk helt ville have karenstiden afskaffet; vi mener i hvert fald — vi talte jo om det opnåelige — at ministeren har valgt rigtigt ved at nedsætte karenstiden, således som det nu er foreslået. Hr. Peter Larsen sagde, at man i venstre ville overveje dette, men jeg kan altså allerede nu tilsige vor tilslutning til denne nedsættelse; den er på linje med det, vi også i forsorgsloven har prøvet: at hjælpe de langvarigt sygdomsramte, så at den økonomiske belastning ikke bliver så slem, som den hidtil har kunnet blive.

Vi er også glade for, at overgangsperioden, når man rykker fra bidragydende medlem til nydende medlemskab, bliver nedsat til 3 måneder. Heller ikke her kan vi følge partiet venstre; vi mener ikke, at det i dag ville være rimeligt at afskaffe muligheden for at stå som bidragydende medlem. Heldigvis er det jo sådan, at mange unge står i et læreforhold, hvor det er arbejdsgiveren, der forsikrer dem sygdomsmæssigt, men for hjem, der ikke har unge i lære, kan det være en væsentlig belastning, hvis der er børn mellem 16 og 18 år, for hvem forsørgerpligten i forbindelse med sygekassesikringen helt og fuldt påhviler forældrene,

at tegne sig for det månedlige, ret store bidrag. Jeg siger ikke, bidraget er for stort, når man er sygeforsikret, men udgiften kan være for stor, og derfor vil vi ikke kunne gå ind for at ophæve bestemmelsen om muligheden for at stå som ydende medlem; men vi er altså enige med socialministeren i, at det skal gøres lettere at påtage sig den højere kontingentbetaling og så få den egentlige sikring. Når man ved, at som det er i dag, varer det et halvt år, før man får glæde af frivilligt at indbetale et så væsentligt beløb, kan det godt lægge en dæmper på villigheden, og derfor er vi altså enige med ministeren også på dette område.

Jeg vil ligesom hr. Peter Larsen understrege, at vi er meget tilfreds med, at det to organisationer inden for sygeforsikringsområdet, nemlig De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark og de statskontrollerede fortsættelsesygekasser, har kunnet blive enige om de 16-åriges medlemskab. Det kunne jo også tænkes, der her var bidragydende medlemmer, som netop i protest mod, at de skulle tvinges over under en anden form for sygeforsikring, havde valgt det mere hvilende medlemskab, men som nu, da der er frit valg, hvad der altså efter vor mening også bør være, til at sygeforsikre sig efter sin egen stilling og opfattelse, vil føle sig tilskyndet til at vælge den egentlige forsikring.

Lad mig også — nu da vi taler om børn og unge — gøre opmærksom på, at socialministeren ønsker en bemyndigelse til under ganske særlige beholdt at lade udgifter til befordring til behandling gå ind under de almindelige regler om den kommunale dækning. Socialministeren anfører som eksempel allergiske sygdomme hos børn. Behandlingen heraf finder sted på rigshospitalet; og vi er ganske enige i, at sådanne tilfælde må falde ind under de nævnte regler. Vi mener også at kunne gå med til at give en bemyndigelse, men vi gør det i forventning om, at det netop kun bliver i ganske særlige tilfælde og ikke sådan, at vi inddrager al behandling, f. eks. fysiurgisk behandling og tilsvarende behandlinger, under en ordning af denne art, for i så fald bliver det vist en kommunal belastning, som vi har svært ved at overskue. Vi ønsker altså ikke, at der skal forhandles med kommunerne,